

Mõisto sannad.

1. Parrem on omma haggane, kui wõbra selge leib.
 2. Parrem lahja laudas, kui lihham metsas.
 3. Pannu kanno ümber ehhet, siis on känd illus.
 4. Olgo pääw ni pitk kui ta on, ommeti ta õhtuõse saab.
 5. Mida armsam laps, sedda kibbedam wits.
 6. Kurri süga monda wigga.
 7. Kõl keletu peab weddama, mis meletu peäle panneb.
 8. Kui töö on tehtud, siis on hea hingata.
 9. Kui rahha loetakse, siis minne wälja; kui tööd tehakse, siis tulle ligi.
 10. Kui töö ni palk.
-

Lõukoer ja seäsk.

Keik metsalomad kartsid lõukoera, ei tohtind ükski temma liggi tulla. Julge seäsk lendas ommeti temma jure, ja ütles: „Beame kihla, et minna ollen sunnust wäg-gewam, sest minna wõin sind küll waewata, agga sinna ei sa minnule ühtegi wigga tehtud.“

Weddasid kihla. Teised metsalomad wahtisid kaugel, kumb neist pidi wõimust sama, kas inneto suur lõukoer, wõi piisoke seäsk.

Seäsk tulli, pistis lõukoera ninnaesse. Temma pühkis käppaga. Subba jälle seäsk pistab, ja waewas nenda tund otsa sedda waest lõukoera, fenni kui ta omma terrawa küüntega omma ennese jämmeda ninna sai keik werriks ärrakiskunud.

Lõukoer ohkas ja ütles: „Oh, sinna